

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XXVI. Corporis Alberti Habitus, temperamentum, gestuumque
concinnitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

in Servo suo glorificari dignaretur) hic, tanto Patre orbatu, mæstissimi, spe verò, cœlestis ipsius retributionis, lætabundi posuere.

Anno Salutis M. DC. XVIII,
V. Cal. Februarii, ætatis
verò suæ LXXI.

CAPUT XXVI.

*Corporis Alberti Habitus, tempera-
mentum, gestuumque con-
cinnitas.*

Ceterum ne quidquam huic Historiæ desit, pauca hîc loci de Magni istius Patris corporis habitu, temperamento, ac gestibus memorare volui, in hoc complurium Authorum, qui Vitas aliorum descripserunt, morem imitatus.

Erat ergo Albertus staturâ mediocri, ossium compage fatis firmâ, vix tamen vestita carne, nescio, an à naturâ hoc habuerit, an verò ex nimia per labores, aliâque incommoda extenuatione pro-

venerit, quibus corpus suum à prima ætate macerare solitus erat: sanâ fuit corporis constitutione, at minùs robustâ, quamquam omnibus afflictionibus hæctenus recensitis, quin & majoribus perferendis haud impari: caput habebat mediocris magnitudinis, capillos subnigros, ultimis tamen annis nonnihil incanescens: frons in gyro capillitium versus deficiebat: hanc lineæ rectæ, oblongæ, ac profundæ infederant: oculi aliquantum prominebant, & dextero sinister amplius, sed id ex lapsu comitali habebat ortum, ob quem sinister altero magis læsus fuerat, nævo candido in oculi nigro remanente: dextero tamen oculo acutum cernebat, ut nunquam perspiciliis indiguerit. Facies tota nonnihil in longitudinem, arctitudinemque desinebat, & hoc fortè propter maciem, quam tempora, genæq, excavatæ, uti & mentum deciduum manifestabant: nasum habebat grandem, labia crassa, cum barba admodum rara ejusdem cum capitis capillitio coloris. Ipse vultus color nihil ab eorum hominum

colore diversus erat, qui totos se se DEO
 consecrârunt, in continuis contemplatio-
 nibus & pœnitentiis versantes: hincidem
 plurimum venerationis ac dignitatis præ-
 ferebat. Verbô, tota Alberti facies pri-
 mo aspectu S. Caroli Borromæi effigiem
 repræsentabat, id quod ipsi majorem apud
 plerôsque venerationem & amorem con-
 ciliabat.

Temperamentum ipsius ob assiduas
 macerationes erat corruptum, at quan-
 tum adverti poterat, illud nonnihil atra-
 bilis immistum habebat, hinc gravitatem
 quandam spirabat, & in moribus perquam
 compositus erat, & deprehendi non po-
 tuit, quòd à quacunque naturali propen-
 sione ad rem minus rationi consonam,
 minusve justam, immò qualemcumque
 hujus mundi, quæ non esset ordinata ad
 DEUM, pertraheretur: ad hæc internâ,
 & occulta quadam vi animos aliorum at-
 trahebat, ut etiam ab omni istius mundi
 Criticorum censurâ, in quorum tribuna-
 libus innocentia cum vitio pari passu gra-
 diens, parem etiam condemnationis sen-
 ten-

tentiam subire cogitur, planè immunis
esset, uti supra Cap. 15. Libri 2. vidimus,
ubi hoc eius singulare Privilegium per-
strinximus.

Gestibus erat compositissimis excluso
omni inconcinno corporis motu: ince-
debat passu lento, & semper æquali: si
rideret, os aliquantum inflectebat, sed
non sine gratia & suavitate: at nunquam
extra rhombum, utpote à quacunque va-
nitate alienissimus: si quem aspiciebat,
eundem facie serena, & amœna lætifica-
bat: eius in loquendo tarditatem, nescio,
an causæ naturali adscribam, vel, quòd
omnia verba ad trutinam revocaret, ne
quidquam superflui, vel minùs considera-
tè elaberetur, quippe quòd *Temeritas* ma-
ter fit facundiæ vanæ, & sæpè sæpiùs ex-
tra rationis orbitam exerrantis. Nihilo-
minus iis in rebus, quæ DEI honorem
tangebant, magna cum emphasi linguam
laxabat, & in eiusmodi argumenta tanto-
perè se se immergebat, ut frequenter in
singulares de DEO sensus non sine au-
dientium stupore abriperetur. In extre-
mam

mam ætatem delapsus incurvescebat, quòd assiduè genibus innixus absque ullo fulcro precibus instaret, & perenni maccratione, vigiliisque nunquam intermissis corpus affligeret: interim senio gravatus, senem se minimè demonstrabat. Ut verbo absolvam omnia, noster Albertus, hominem sive internum, sive externum spectemus, viva effigies, clarissimùmque Magni & Eximii DEI Servi *Speculum & Exemplar* erat.

* * *

Libri secundi Finis.

IN-